

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 30 września 2019 r.

DIH-1.709.70.2019.BP

DECYZJA DIH-1/70/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668) art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2164 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy P. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PPHU P. K., od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie z dnia 8 lipca 2019 r. (nr akt sprawy: AŻ.8361.25.2019), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu w należących do w/w przedsiębiorcy (...), jednej partii ziemniaków nieopakowanych o wartości 24,95 zł, oferowanych do sprzedaży konsumentom finalnym jako *Ziemniaki młode cena 4,99 zł/kg /Grecja/ Kl. I dostawca (...)*, zafałszowanych w rozumieniu art. 3 ust. 10 ustawy o jakości handlowej z uwagi podanie danych niezgodnych z prawdą w zakresie klasy jakości handlowej,

1. uchyla zaskarżoną decyzję w całości,
2. na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, wymierza przedsiębiorcy, karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii produktów tj. ziemniaków, nieodpowiadających jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

UZASADNIENIE

W dniach 27 marca i 1 kwietnia 2019 r., na podstawie upoważnienia do kontroli nr AŻ.8361.25.2019, inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie, zwanego dalej „Podkarpackim WIIH”, przeprowadzili kontrolę w sklepie (...), należącym do przedsiębiorcy P. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.K.

W toku kontroli dokonano sprawdzenia jakości i prawidłowości oznakowania świeżych owoców i warzyw. W ofercie handlowej stwierdzono m.in.. 5 kg ziemniaków wartości 24,95 zł, oznakowanych przy produkcji - *Ziemniaki młode cena 4,99 zł/kg /Grecja/ kl. I, dostawca: (...)*, co stanowi naruszenie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 października 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości

handlowej ziemniaków (Dz. U. z 2003 r. Nr 194 poz.1900 ze zm.), którego przepisy nie przewidują klasyfikacji jakościowej ziemniaków.

Powyższe nieprawidłowości zostały udokumentowane protokołem kontroli z dnia 1 kwietnia 2019 r. (AŻ.8361.25.2019).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Podkarpacki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę P.K., zwanego dalej również „Stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego produktu, informując jednocześnie o przysługującym jemu prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Ponadto, w piśmie tym wezwał Stronę do przekazania informacji o wielkości jej obrotów i przychodu za rok 2018.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 8 lipca 2019 r. (doręczoną 9 lipca 2019 r), Podkarpacki WIIH wymierzył Stronie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w kwocie 1 000 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego produktu tj. partii ziemniaków o wartości 24,95 zł. Decyzja została odebrana w dniu 9 lipca 2019 r.

Pismem z dnia 23 lipca 2019 r. (dostarczonym osobiście 23 lipca 2019 r.), Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem II instancji”, odwołanie od ww. decyzji, podnosząc zarzut naruszenia przepisów, tj.:

- a) art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych polegających na przyjęciu, że podanie przy cenie produktu rolnego – ziemniaka klasy jakości „kl. I” stanowi zafałszowanie artykułu rolnego spożywczego;
- b) art. 40 ust. 5c ustawy o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych poprzez zaniechania zastosowania w/w przepisu oraz odmowę odstąpienia od wymierzenia kary pomimo zajścia ustawowej przesłanki do takiego działania;
- c) art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o organizacji rynku owoców i warzyw oraz rynku chmielu polegających na niezastosowaniu tego przepisu jako odpowiadającego ewentualnemu uchybieniu;

Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania lub uchylenie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Ma na celu zapobieganie:

- a) oszukańczym lub podstępny praktykom;
- b) fałszowaniu żywności, oraz
- c) wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 w/w rozporządzenia podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji

w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Z kolei, zgodnie z art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 2 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE)nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 ze zm.) każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011 informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności:

- a) co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji;
- b) przez przypisywanie środkowi spożywczemu działania lub właściwości, których on nie posiada;
- c) przez sugerowanie, że środek spożywczy ma szczególne właściwości, gdy w rzeczywistości wszystkie podobne środki spożywcze mają takie właściwości, zwłaszcza przez szczególne podkreślanie obecności lub braku określonych składników lub składników odżywczych;
- d) przez sugerowanie poprzez wygląd, opis lub prezentacje graficzne, że chodzi o określony środek spożywczy lub składnik, mimo że w rzeczywistości komponent lub składnik naturalnie obecny lub zwykle stosowany w danym środku spożywczym został zastąpiony innym komponentem lub innym składnikiem.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1169/2011 informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

Natomiast zgodnie z art. 7 ust. 4 w/w rozporządzenia ust. 1, 2 i 3 mają również zastosowanie do:

- a) reklamy;
- b) prezentacji środków spożywczych, w szczególności kształtu, wyglądu lub opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu ustawienia oraz otoczenia, w jakim są pokazywane.

Definicję informacji na temat żywności zawiera art. 2 pkt 2 lit. a.) rozporządzenia nr 1169/2011, zgodnie z którym należy rozumieć przez to informacje dotyczące danego środka spożywczego udostępniane konsumentowi finalnemu za pośrednictwem etykiety, innych materiałów towarzyszących lub innych środków, w tym nowoczesnych narzędzi technologicznych lub przekazu ustnego.

W przypadku żywności nieopakowanej wymogi dotyczące informacji na temat żywności określa art. 44 rozporządzenia nr 1169/2011, zgodnie z którym w przypadku oferowania środków spożywczych do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta lub ich pakowania do bezpośredniej sprzedaży:

- a) przekazanie danych szczegółowych określonych w art. 9 ust. 1 lit. c) jest obowiązkowe;

b) przekazanie innych danych szczegółowych określonych w art. 9 i 10 nie jest obowiązkowe, chyba że państwo członkowskie przyjmie przepisy krajowe zawierające wymóg przekazania części lub wszystkich tych danych szczegółowych, lub elementów tych danych szczegółowych.

Definicje konsumenta finalnego zawiera art. 3 pkt 11 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którym jest to ostateczny konsument środka spożywczego, który nie wykorzystuje żywności w ramach działalności przedsiębiorstwa spożywczego.

Zgodnie z odnośnikiem 1 lit.c) ustawy o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych przepisy niniejszej ustawy wykonują postanowienia rozporządzenia nr 1169/2011.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Definicja obrotu jest zawarta w art. 3 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którą obrót oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania.

Definicja jakości handlowej jest zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którą są to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Wymagania wskazane w art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej są zawarte m.in. w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 października 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej ziemniaków (Dz. U. z 2003 r. Nr 194 poz.1900 ze zm.), którego przepisy wprowadzają podział na ziemniaki młode i ziemniaki jadalne. Brak jest natomiast regulacji wprowadzającej jakkolwiek podział na klasy bądź inne kategorie. Tymczasem, z zebranego materiału wynika, że przedsiębiorca posiadał w sprzedaży artykuł rolno – spożywczy, który oferował konsumentom jako Ziemniaki młode, cena 4,99 z/kg, /Grecja/, kl. I, dostawca (...). Tym samym, przedmiotowy produkt został oznakowany w sposób nieprawidłowy z wymogami prawa żywnościowego. Powyższa nieprawidłowość, narusza interesy konsumentów finalnych, którzy kierując się informacją o „I klasie” sprzedawanego produktu mogą dojść do przekonania, że mają do czynienia z produktem, o jakości wyższej niż inne produkty tego samego gatunku.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej (lit. a);
- w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą (lit. b);

- w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej (lit. c).

W niniejszej sprawie, na podstawie wyników przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że Strona oferowała do sprzedaży produkt zafałszowany, w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c) ustawy o jakości handlowej, z uwagi na podanie niezgodnie z prawdą danych w zakresie klasy jakości handlowej.

Stosownie do art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Tym samym, Podkarpacki WIIH w drodze decyzji z dnia 8 lipca 2019 r. wymierzył karę pieniężną w wys. 1.000 zł przedsiębiorcy P. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P. K., który wprowadził do obrotu przedmiotowe produkty, zakwestionowane w powyższym zakresie.

Odwołując się od wydanej decyzji, Strona podniosła zarzut naruszenia art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej poprzez przyjęcie, że podanie przy cenie produktu rolnego klasy jakości „kl. I” stanowi zafałszowanie artykułu rolno – spożywczego. Strona stoi na stanowisku, że nie sposób dostrzec zafałszowania, ponieważ kontrolowany towar był wysokiej jakości, a jego wartość odżywcza, świeżość czy jakikolwiek inny walor nie były przedmiotem negatywnej oceny ze strony kontroli czy też przedmiotem reklamacji ze strony konsumentów. Wg Strony, pojęcie zafałszowania łączyć trzeba z wywołaniem u adresata błędnego poczucia, że ma do czynienia z innym stanem rzeczy niż jest to w rzeczywistości. Ponieważ zaś ziemniaki nie podlegają ocenie klasowej, to podanie oznaczenia „kl. I” nie wprowadza w błąd, bowiem nie określa ustawowo zdefiniowanych cech sprzedawanego produktu. Strona twierdzi, że produkt nie został zafałszowany - taki stan może mieć miejsce gdy został zmieniony skład produktu. Tymczasem błąd w opisie nie dotyczy składu, terminu przydatności do spożycia, zatem tych cech, które decydują o bezpieczeństwie produktu.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, organ, przede wszystkim, nie zgadza się z poglądem Strony, jakoby jakość produktu była ograniczona do jego wartości odżywczej, świeżości czy też innych walorów tkwiących niejako w samym produkcie. Definicja jakości zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej jednoznacznie wskazuje, że przez jakość handlową należy rozumieć nie tylko wartości tkwiące w samym produkcie, lecz również wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, które nie są objęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi. Tym samym, bezzasadnym jest twierdzenie Strony, że zafałszowanie może mieć miejsce tylko wtedy, gdy został zmieniony skład produktu.

Z drugiej jednak strony, Prezes UOKiK nie podziela stanowiska organu I instancji, że w przedmiotowej sprawie nastąpiło zafałszowanie produktu. Definicja zafałszowania zawarta w art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej wskazuje, że zafałszowanie polega na podaniu składu produktu niezgodnie z przepisami dotyczącymi jakości handlowej albo wprowadzeniu zmian, w tym dotyczących oznakowania, które mają na celu ukrycie rzeczywistego składu produktu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany

w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Należy jednak zwrócić uwagę, że ze zgromadzonego materiału wynika, że oznaczenie „kl. I” zostało nadane produktowi przez przedsiębiorcę, który nie usunął oryginalnej etykiety zawierającej takie informacje jak: nazwę, odmianę, kraj pochodzenia, kaliber, masę netto, nr partii, dostawcę, nr importera, nr eurocash, producenta, numer i region. Przedmiotowa etykieta była zamieszczona obok wywieszki cenowej zawierającej oznaczenie „kl. I”. Oznacza to, że konsument miał możliwość zapoznania się z informacjami dotyczącymi produktu, i w oparciu o nie dokonać zakupu bez niebezpieczeństwa zasugerowania się błędną informacją co do klasy produktu.

W oparciu o powyższe, Prezes UOKiK stwierdza, że w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca wprowadzenie do obrotu produktu zafałszowanego lecz produktu nieodpowiadającego jakości handlowej, której definicja jest zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Prezesa UOKiK podanie klasy jakości ziemniaków nie będzie naruszało obowiązujących przepisów, o ile producenci dobrowolnie wprowadzą własne systemy jakości/normy jakościowe, które stawiają wyższe wymagania niż te, które zostały określone w przepisach. W takich przypadkach indywidualnie należałoby jednak oceniać, czy podanie klasy jakości w sposób dobrowolny, pozostanie w zgodzie z art. 7 ust. 1 lit. c rozporządzenia 1169/2011.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK zobligowany był do uchylecia zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenia co do istoty. Prezes UOKiK pragnie jednak podkreślić, że nie oznacza to wyłączenia odpowiedzialności strony za naruszenie przepisów prawa żywnościowego, a wynika wyłącznie z konieczności zmiany kwalifikacji produktu zafałszowanego na produkt niewłaściwej jakości handlowej bez znamion zafałszowania.

Stąd też, w przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie art.40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którym kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Wymiar kary jest uregulowany w art. 40a ust. 5 w/w ustawy, zgodnie z którym ustalając wysokość kary pieniężnej, Główny Inspektor, wojewódzki inspektor albo wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

Analizując prawidłowość uwzględniania przez organ pierwszej instancji przesłanek, o których mowa w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, na podstawie zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego, Prezes UOKiK zważył i stwierdził, że:

- a) stopień szkodliwości czynu – przedmiotowym czynnem zostało naruszone prawo konsumentów do pełnej i rzetelnej informacji o oferowanych im produktach. Zastosowane oznakowanie mogło sugerować konsumentom, że jest to produkt o jakości wyższej niż inne produkty tego samego gatunku. Niemniej jednak, oznaczenie zawierające zbędną

- informację o klasie produktu było umieszczone równorzędnie z oznaczeniem, które takiej informacji nie zawierało, a w toku kontroli nie kwestionowano jakości handlowej produktu, stąd też stopień szkodliwości czynu w ocenie Prezesa UOKiK nie był znaczny,
- b) zakres naruszenia – stwierdzone nieprawidłowości, wskazywały na naruszenie wymagań określonych w przepisach prawa żywnościowego, które zostały ustanowione w celu ochrony interesów i praw konsumentów. Należy też mieć na uwadze, że stwierdzone naruszenie dotyczy tylko jednego produktu,
 - c) dotychczasowa działalność podmiotu – należy podkreślić, że uchybienie stwierdzone zaskarżoną decyzją nie jest pierwszym uchybieniem tego typu popełnionym przez Stronę. Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, iż Podkarpacki WIIH decyzją z dnia 7 sierpnia 2018r. odstąpił od wymierzenia kary za wprowadzenie do obrotu ziemniaków niewłaściwie oznakowanych;
 - d) wielkość obrotów oraz przychodu – wzięto pod uwagę dane przedstawione przez przedsiębiorcę, na podstawie których ustalono, że jest to średni przedsiębiorca;
 - e) wartość kontrolowanych produktów – zgodnie ze zgromadzonym materiałem wartość zakwestionowanych produktów wynosi 24,95 zł;

Ustalone przesłanki przemawiają za wymierzeniem kary w dolnej granicy zagrożenia. Z tego też względu, Prezes UOKiK, na podst. art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wymierza karę w wys. 500 zł.

Strona wnosząc odwołanie zawarła również alternatywny wniosek o odstąpienie od wymierzenia kary. Zgodnie z art. 40a ust. 5c w przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu można odstąpić od wymierzenia kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1-3a. Mając na uwadze fakt, że zastosowanie ww. przepisu, nawet po spełnieniu kryteriów w nim zawartych nie jest obowiązkiem a jedynie uprawnieniem organu, a także zważywszy na fakt, iż było to kolejne naruszenie przepisów ustawy o jakości handlowej przez stronę, Prezes UOKiK uznał, że wniosek o odstąpienie od wymierzenia kary nie zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzenie stronie kary pieniężnej będzie właściwe do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne dla konsumentów wyłącznie produkty spełniające wymagania jakości handlowej, w tym bez cech zafałszowania, a także będą najmniej uciążliwe z możliwych dostępnych środków. Ponadto, spełnią one swoją funkcję prewencyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów prawa żywnościowego, przede wszystkim z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia pełnej i rzetelnej informacji o oferowanych produktach.

Strona zwraca również uwagę, że jej odpowiedzialność powinna być oparta o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw oraz rynku chmielu, który stanowi podstawę do nałożenia kary o połowę niższej.

Odnosząc się do powyższego argumentu, należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw oraz rynku chmielu ustawa określa zadania i właściwość jednostek organizacyjnych i organów w zakresie określonej przepisami Unii Europejskiej organizacji rynków owoców i warzyw.

Zgodnie z art.15a ust. 1 w/w ustawy w zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej pełni funkcję organu kontrolnego na etapie sprzedaży detalicznej owoców i warzyw konsumentowi końcowemu.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego Wspólną Organizację Rynków Produktów Rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) Nr 922/72, (EWG)

Nr 234/79, (WE) Nr 1037/2001 i (WE) Nr 1234/2007 z dnia 17 grudnia 2013 r. (Dz.Urz.U.E.L Nr 347, str. 671) normy handlowe mogą mieć zastosowanie do jednego lub większej liczby następujących sektorów i produktów, w tym owoców i warzyw. Zgodnie z załącznikiem I część IX sektor owoców i warzyw obejmuje m.in. kapusty, ogórki i czosnek – nie obejmuje natomiast ziemniaków. Z tego też względu, w przedmiotowej sprawie przepisy ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw oraz rynku chmielu nie znajdują zastosowania.

Przedmiotowym czynem Strona naruszyła przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 października 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej ziemniaków (Dz. U. z 2003 r. Nr 194 poz.1900 ze zm.). Przedmiotowe rozporządzenie zostało wydane na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 ust. 2 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych. W związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przepisy tej ustawy i wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w sentencji decyzji, stanowiące dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa¹.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy: zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i w niniejszym przypadku, kiedy wynosi do 10 000 zł to opłata stanowi 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł. Opłatę tę uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu².
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów

¹ Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 z późn. zm.).

² Zgodnie z § 1 pkt 1 i § 5 przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sadowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie³.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800 z późn. zm.)⁴.

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej

Otrzymują:

- 1.
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Rzeszowie
3. a/a

³ Zgodnie z art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1, art. 254 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 z późn. zm.).

⁴ Zgodnie z art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2164 z późn. zm.).